

Arrest

nr. 204 857 van 5 juni 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 28 juli 2015 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 167 310 van 10 mei 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

1.3. Op 10 november 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake deze aanvraag. De aanvraag van 28 juli 2015 wordt ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Bij arrest van de Raad met nummer 184 576 van 28 maart 2017 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4. Op 21 december 2017, met kennisgeving op 30 januari 2018, wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., J. B. (R.R.: …)

nationaliteit: Nepal

geboren te L. op 06.06.1961

adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk, doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door S. J. B. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies dd, 12.12.2017)

Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

(…)”

1.5. Tevens op 21 december 2017, met kennisgeving op 30 januari 2018, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Naam + voornaam: S., J. B.

geboortedatum: 06.06.1961

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig 'visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven :betrokkene kreeg op 24.09.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.11.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van "(...) artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van!7 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

De verzoekende partij licht het middel in een eerste onderdeel toe als volgt:

"De Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 28.07.2015 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S. J. B. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.09.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Nepal.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1)kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2)kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op

de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Dat integendeel tot wat door de Staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 28.07.2015. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

III.I. Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de aandoeningen van verzoeker.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoeker en dit in zijn geheel te onderzoeken.

In de ongegrondheidsbeslissing van verwerende partij motiveert men:

"er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken. "

Verzoeker heeft, via zijn raadsman, zowel op 24.04.2017 als op 07.09.2017 per fax, bijkomende medische attesten bezorgd aan Dienst Vreemdelingenzaken. Deze attesten werden niet voor de 1ste keer overgemaakt tijdens de beroepsprocedure.

Men stelt zelf in zijn beslissing dat verzoeker alle nuttige en recente inlichtingen dient te verschaffen, wat verzoeker doet en waarmee men desondanks geen rekening houdt.

Dat dit absoluut een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het advies en dus ook de bestreden beslissing miskennen zonder meer de inhoud van deze brieven, ondersteund door een reeks medische attesten en verslagen.

Rechtspraak:

Er is enkel geen bijkomend medisch onderzoek (persoonlijk onderzoek van de verzoeker vb.) nodig voor zover de medische toestand van betrokkene duidelijk uit het medische dossier volgt: arrest RvV 52.058, 30.11.2010.

De nalatigheid om op die manier aanvullende informatie te verzamelen vooraleer advies te geven, is niet alleen in strijd met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht maar ook met art. 3.

Zie ter illustratie:

- Arrest RvV nr.1765, 17 september 2007 en RvS 206.947, 26 augustus 2010: in geval van tegenstrijdig advies, moet dit voldoende gemotiveerd worden door de adviserend arts - Arrest RvV nr.84.293, 6 juli 2012: aan de motiveringsplicht is niet voldaan als de verzoeker niet onderzocht werd door de raadsgeneesheer, als deze geen (schriftelijk) contact nam met de eigen geneesheer van de verzoeker, of als de raadsgeneesheer geen algemene informatie zou verzameld hebben noch een bijzondere expertise zou bezitten aangaande het specifieke item

Zij stellen dat er geen rekening kan gehouden worden met de attesten die werden overgemaakt tijdens de beroepsprocedure omdat deze niet werden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken, doch laatstgenoemde neemt kennis van alle documenten waarvan gebruik wordt gemaakt in de beroepsprocedure.

In het licht van het nemen van een zorgvuldige beslissing, dient de arts-attaché over te gaan tot het zorgvuldig vergaren van alle nuttige informatie alvorens over te gaan tot het advies.

Dat men dit geenszins heeft gedaan, noch verzoeker onderzocht, noch informatie opgevraagd bij de raadsman van verzoeker, noch de gekregen informatie opgenomen in zijn advies.

Het is inderdaad geen strikte verplichting voor verweerder als administratieve overheid om (telkens) een persoonlijk onderzoek te laten gebeuren door de arts-adviseur, doch in onderhavig geval kan die verplichting wel afgeleid worden uit het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, ingevolge het vaststellen van de telkenmale herhaalde vernietiging van de genomen beslissingen.

Men kan van de arts-attaché ook verwachten dat na de 3de beslissing (over dezelfde aanvraag) hij verzoeker zelf eens onderzoekt, minstens het dossier grondig behandelt en een correct en actueel inzicht wil bekomen, wat in casu niet het geval is.

Ook wordt er in het advies van de arts-attaché niets meer vermeld over de verschillende amputaties die verzoeker reeds ondergaan heeft.

Het is zeer onzorgvuldig van de arts-attaché om met dit, toch wel belangrijk gegeven, geen rekening te houden zeker gezien dit voor verzoeker de grootste medische klacht is.

Schending van de redelijke termijn In dit dossier is reeds veel tijd verstreken. Zijn aanvraag dateert van 28.07.2015, reeds meer dan 2 jaar geleden.

Teruggaand naar de oorspronkelijke datum van aanvraag op 28.07.2015 stellen we vast dat uw Raad reeds 2 maal diende tussen te komen en 2 maal de bestreden beslissing heeft vernietigd en dat de laatste beslissing werd ingetrokken.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Gelet op deze gang van zaken (het steeds maar opnieuw beslissen tot ontvankelijkheid/ongegronddheid zonder ernstig onderzoek van alle medische attesten, wat nu al geleid heeft tot 3 procedures) is het niet ernstig dat DVZ een 4de beslissing neemt, zonder:

Verzoeker eerst de gelegenheid te geven tot actualisatie, wat eigenlijk impliceert dat verweerder voorafgaandelijk contact zou genomen hebben met verzoeker en/of diens raadsman met de vraag of er bijkomende informatie was die van nut kon zijn bij de beoordeling, en/ofwel

De arts-adviseur te verzoeken om verzoeker te onderwerpen aan een persoonlijk medisch onderzoek, en/ofwel

Contact te nemen, voorafgaandelijk, met de behandelende geneesheer

Verzoeker heeft zijn dossier "vrijwillig" geactualiseerd, doch hier werd geen rekening mee gehouden.

Het is onzorgvuldig om te stellen dat zijn algemene toestand stabiel genoeg is als de arts attaché hem in al die tijd niet onderzocht heeft, geen bijkomende informatie heeft opgevraagd of rekening gehouden met alle stukken voor het nemen van zijn advies.

De vorige beslissing werd, na indienen van een beroep, ingetrokken op 08.12.2017.

Een nieuwe beslissing werd op 21.12.2017 genomen. Dit is amper enkele dagen na de intrekking.

12 dagen is geen redelijke termijn om een nieuwe beslissing te nemen. Men kan in die korte periode geen zorgvuldig onderzoek doen naar de aandoeningen van verzoeker zonder een gelijkaardig advies te nemen waarvan sprake in het dossier van verzoeker.

Schending van het non bis in idem beginsel

Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe motivering van verzoeker, bijna letterlijk dezelfde motivering herneemt als de vorige beslissing die werd ingetrokken na het indienen van een beroep.

De motivering is zelfs identiek en er wordt enkel bijkomend melding gemaakt van enkele nieuwe attesten. Een motivering of advies over deze nieuwe attesten blijft uit en verzoeker kan nergens uit afleiden en/of vaststellen dat hiermede rekening werd gehouden.

Dat hier sprake is van een schending van het "Non bis in idem"-beginsel!!

Verwerende partij kan perfect een nieuwe beslissing nemen! Maar het is onmogelijk voor hen om, op basis van dezelfde aanvraag, weer dezelfde beslissing te nemen die eerder reeds meermaals vernietigd werd en/of reeds werd ingetrokken!

Zij mogen en kunnen deze motivering niet opnieuw gebruiken!!

Toch heeft men dit gedaan.

Verwerende partij lijkt de ratio legis van de procedure, na de vorige beslissing te hebben moeten intrekken, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten en dit voor de 4de keer.

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

De beslissing concludeert dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en evenmin is er een reëel risico op een in de zin van art. 3 EVRM onmenselijke of vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar Népal.

Het arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet. "

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken

De arts-attaché schrijft dat er zowel privé- als openbare systemen zijn in het land van herkomst. Ook haalt de arts-attaché zijn informatie uit de MEDCOI die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling "gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meerdere malen de gelegenheid gehad de te beperkende interpretatie van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet te veroordelen in het licht van de interpretatie van art. 3 EVRM.

De Raad vertaalde echter een overweging van het EHRM als volgt:

"De principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost."

Hieruit werd afgeleid door de Raad dat het geenszins uitgesloten is "dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van art. 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst."

Het is dus niet zo dat de aandoening of ziekte, die uiteraard ernstig moet zijn, ook levensbedreigend zou moeten zijn.

Het is dus van belang vast te stellen of het al dan niet gaat om een ernstige ziekte of aandoening - en deze ziekte of aandoening kan louter fysisch doch ook mentaal van aard zijn - maar ook dat de beschikbaarheid der zorgen en medicatie en de toegankelijkheid ervan in het thuisland, waarschijnlijk, al of niet voorhanden zijn."

2.2. De verzoekende partij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de arts-adviseur geen rekening hield met de medische attesten die haar raadsman overmaakte bij fax van 24 april 2017 en 7 september 2017, geen aanvullende informatie opvroeg of medisch onderzoek verrichte en de beslissing te snel werd genomen. Zij acht het '*non bis in idem*-beginsel' geschonden omdat motieven van een eerdere beslissing worden herbruikt. Zij meent dat geen correcte beoordeling is geschied en dat de motiveringsplicht is geschonden.

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat op 7 september 2017 een attest van 30 augustus 2017 werd gefaxt van dokter V. H. Daarin wordt onder meer gesteld dat de verzoekende partij veel pijn heeft ter hoogte van de voet waarvoor een operatie moet afgesproken worden. Hij durft dit niet omdat zijn woning het betreden van trappen vereist. Op 24 april 2017 faxt de raadsman van de verzoekende partij een medisch attest van 19 april 2017 en stelt dat een operatie niet naar behoren kan uitgevoerd worden in Nepal. Het attest meldt chronische hoofdpijn en psychiatrische problemen en de vaststelling van 'PTSS' door een psychiater, tevens van dokter V. H. In dat attest meldt deze deformatie van de voet rechts, partiële amputatie van "tenen 2-3-4 en volledige amputatie van tenen 1 en 5" van de rechtse voet. Een nieuwe heilkundige ingreep is noodzakelijk

Het medisch advies van 12 december 2017 van de ambtenaar-geneesheer, ter kennis gegeven aan de verzoekende partij, luidt als volgt:

"(...)

NAAM: S., J. B. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Nepal

geboren te L. op 06.06.1961

adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28/7/2015

*I. Medische voorgeschiedenis * voorgelegde medische attesten:*

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

> 30/6/2015 Dr. F., invaliderend probleem rechter voet wegens verbranding in jeugd waarbij aan de fechSS 201 Teen stuk van de dikke teen werd verwijderd en in 2014 een eindkootje van de kleine teen. Ernstig depressieve patiënt, nefralgie, artrose linker schouder. RI mirtazapine en steunzolen

> 5/6/2015 Dr. D., psychiater, betrokkene lijdt aan "dysthymie" (= stemmingsstoornis) en slapeloosheid, er werd een antidepressivum voorgeschreven (mirtazapine)

> 5/6/2015, er werd een afspraak op psychiatrie gemaakt, maar daarvan is er geen enkel verslag, mogelijks is dit niet doorgegaan

> 30/4/2015, 8/5/2015, Dr. F., echografie van de linker schouder, artrose en ontsteking van de bicepspees.

> 22/6/2015, aanvraag tot bloedname, het resultaat ervan wordt ons echter niet verstrekt

> 19/4/2017 30/8/2017 Dr. V. H., status na partiële teen amputatie rechtervoet. Er zijn nog wonden die verzorging nodig hebben; hoofdpijn en psychische problemen. Er werd een aanvraag ingediend voor een aangepaste woning (gelijkvloers)

> 30/10/2013, mevr. S. betrokkene volgde psychotherapie

Samenvattend blijkt dus dat bij betrokkene, een 56-jarige Nepalese man een orthopedische symptomatologie is vastgesteld: invaliderende problemen aan rechtervoet wegens brandwonden als kind, nu nog zijn er letsels aan de voeten met korstvorming.

Verder zou betrokkene depressief zijn, in het kader van stemmingsstoornissen en slapeloosheid, er werd een antidepressivum voorgeschreven,

Betrokkene zou ook degeneratieve verschijnselen vertonen als daar zijn "artrose en "tendinitis".

De vraag stelt zich dan ook in hoeverre het mogelijk is In Nepal, het land van herkomst, Wrokten, voor der pathologie verder op te volgen en te behandelen.

H. Beschikbaarheid van de behandeling in Nepal:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze Informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is 1:

BMA 8001

Inpatient treatment by a psychiatrist Available Ciwes Hospital Pvt Ltd

Lazimpath Po Box 12895, Nritisch Indian Embassy Road

Kathmandu, (Private Facility)

Moderne psychiatrische medicatie is daar beschikbaar, zoals venlafaxine (Psychiatry: antidepressants Current Medication Available Ciwec Hospital Pvt Ltd Lazimpat PO Box 12895, British Indian Embassy Road Kathmandu (Private Facility)
Amitriptyline Psychiatry: antidepressants Alternative Medication Available Ciwec Hospital Pvt Ltd Lazimpat PO Box 12895, British Indian Embassy Road Kathmandu.

Ook wat de mogelijke orthopedische, traumatologische behandeling en revalidatie betreft (voor de vermelde posttraumatische problemen aan de voeten, de vastgestelde artrose en tendinitis) beschikt b.v. het Grande Hospital over alle faciliteiten.

<http://www.grandehospital.com/>

Dit toont aan dat in Nepal alle vermelde aandoening behandeld en opgevolgd kunnen worden.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Nepal.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over specialisten die de vermelde pathologieën kunnen behandelen, maar dit is zeker mogelijk in het herkomstland, Nepal.

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Nepal, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Wat de behandeling betreft die de toegepast wordt in het herkomstland moet opgemerkt worden dat deze onder de verantwoordelijkheid valt van de plaatselijke specialisten die uiteraard de beste middelen uit het arsenaal waarover zij beschikken zullen inzetten en de mogelijkheden verschillen uiteraard volgens de goedkeuring en terugbetaling in het land van herkomst door het ministerie van volksgezondheid, dat in fine verantwoordelijk is voor de waarde en de kost van gezondheidszorg en een respectvol en zorgvuldig omspringen ermee.

Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst wordt aangetoond door onderstaande beschikbaarheidsstudie.

III mogelijkheid tot reizen en mantelzorg:

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

IV toegankelijkheidsonderzoek van de medische zorgen:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvragen gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds... het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dat het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlener in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In 2007 introduceerde de Nepalese overheid een beleid van gratis aangeboden gezondheidsdiensten, dat in de daaropvolgende jaren werd geïmplementeerd. Initieel was het bedoeling om de meest arme en kwetsbare delen van de bevolking te ondersteunen, later werd het programma echter uitgebreid naar alle burgers toe. Het opzet was om gratis basisgezondheidszorg te voorzien en het beschikbaar te stellen van essentiële medicijnen in de primaire gezondheidscentra, district ziekenhuizen en gezondheidsposten over het hele land. Dit houdt onder meer ook consultaties en behandeling, kleine chirurgische ingrepen, radiologie, labo-diensten, essentiële medicijnen in.

In 2014 keurde de Nepalese overheid een nieuw Nationaal gezondheidsbeleid goed, waarin de toegang tot gezondheidszorg een fundamenteel basisrecht voor elke burger zou worden. De lijst met gratis, essentiële geneesmiddelen werd uitgebreid tot 70 medicijnen.

In februari 2015 begon men vervolgens met het op touw zetten van een gezondheidszorgverzekering. Het was de bedoeling dat de gehele bevolking zou gedekt zijn met wat betreft hun medische kosten. In het nieuwe systeem zouden de medische zorgen aangeboden worden in de primaire gezondheidscentra en district ziekenhuizen.

Patiënten zouden doorverwezen worden naar overheidsinstellingen.

Toch blijft het een uitdaging om grotere delen van de bevolking verzekerd te krijgen. Op dit ogenblik zijn het vooral mensen uit de formele sector die gedekt zijn wat betreft hun medische kosten het systeem voorziet in fondsen en bijdragen voor ziekte, ouderdom, moederschap, geboorten, beperkingen,...

Een maandelijkse vergoeding wordt voorzien voor gepensioneerden (+60j.) weduwen, mensen met een beperking, mensen met een bepaalde ziekte (hart, nieren),...

Betrokkene kampt ook met een probleem aan de voet. Volgens de website van de Nepal Disable Association biedt het Nepal Orthopaedic Hospital kwalitatieve orthopedische zorg aan tegen een betaalbare prijs.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

V Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Nepal. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Nepal.

In de hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben.

(...)"

Uit dit advies blijkt dat de arts-adviseur rekening hield met beide attesten met het volgend motief: "19/4/2017 30/8/2017 Dr. V. H., status na partiële teen amputatie rechtervoet. Er zijn nog wonden die verzorging nodig hebben; hoofdpijn en psychische problemen. Er werd een aanvraag ingediend voor een aangepaste woning (gelijkvloers)".

De verzoekende partij toont niet aan dat de inhoud van deze in rekening gebrachte medische attesten (ook opgesomd in het medisch advies) is miskend.

Waar de verzoekende partij nog het motief van de eerste bestreden beslissing, dat stelt dat geen rekening is gehouden met stukken toegevoegd aan een beroep tot nietigverklaring, bekritiseert, is dit motief in dit geval overtuigend. Er werd rekening gehouden met de attesten van 19 april 2017 en 30 augustus 2017.

Ook blijkt dat de arts-adviseur rekening hield met de amputatie van de tenen. Hij stelt: "30/6/2015 Dr. F., invaliderend probleem rechter voet wegens verbranding in jeugd waarbij aan de fecht 201 Teen stuk van de dikke teen werd verwijderd en in 2014 een eindkootje van de kleine teen." En "19/4/2017 30/8/2017 Dr. V. H., status na partiële teen amputatie rechtervoet". Hij voegt toe: "Samenvattend blijkt dus dat bij betrokkene, een 56-jarige Nepalese man een orthopedische symptomatologie is vastgesteld: invaliderende problemen aan rechtervoet wegens brandwonden als kind, nu nog zijn er letsels aan de voeten met korstvorming.

Verder zou betrokkene depressief zijn, in het kader van stemmingsstoornissen en slapeloosheid, er werd een antidepressivum voorgeschreven,

Betrokkene zou ook degeneratieve verschijnselen vertonen als daar zijn "artrose en "tendinitis".

De verzoekende partij toont evenmin aan wat haar belang is bij de grief dat de precieze opsomming van de diverse, al dan niet partiële, amputaties van de tenen in het medisch advies ontbreekt.

2.3.2. De verzoekende partij verwijt de ambtenaar-geneesheer dat hij haar niet persoonlijk heeft onderzocht. Het nalaten aanvullende informatie te verzamelen is onzorgvuldig.

Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken aan de verwerende partij zodat de ambtenaar-geneesheer kan overgaan tot de appreciatie. Deze ambtenaar-geneesheer wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de 'eet van Hippocrates' geldt. De ambtenaar-geneesheer kan de medische attesten van de artsen van de verzoekende partij bij zijn appreciatie betrekken, zonder dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij dient te onderzoeken. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen of de betrokkene onderzoeken. Slechts indien de medische situatie van betrokkene onduidelijk is, maar vaststaat dat de situatie ernstig is, dient de ambtenaar-geneesheer betrokkene te onderzoeken of het advies van deskundigen in te winnen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, p. 35). In dit geval is de medische situatie van de verzoekende partij duidelijk. De arts-adviseur aanvaardt de aandoeningen, vermeld in de overgemaakte medische attesten. Verder komt het de verzoekende partij toe in het kader van een aanvraag alle nuttige informatie te geven aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Voorts ziet de Raad niet in waarom de arts-adviseur nog gelegenheid moet geven tot actualisatie van de medische gegevens. De verzoekende partij kan ten allen tijde haar aanvraag aanvullen tot aan het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hij is niet verplicht de verzoekende partij uit te nodigen of contact op te nemen met de behandelende geneesheer. Er is rekening gehouden met de meest actuele informatie, door de verzoekende partij kenbaar gemaakt.

2.3.3. De grieven zijn ongegrond. De zorgvuldigheidsplicht is niet geschonden.

2.3.4. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de eerste bestreden beslissing te snel te nemen: 12 dagen is geen redelijke termijn nu de vorige beslissing op 8 december 2017 is ingetrokken. In dergelijk korte tijd kan geen zorgvuldig onderzoek gebeuren. Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

De verzoekende partij toont niet aan dat het onderzoek onzorgvuldig is. Bijgevolg heeft zij geen belang te stellen dat de eerste bestreden beslissing te snel zou zijn genomen. Het getuigt van goed bestuur zo snel mogelijk een (nieuwe) beslissing te nemen.

2.3.5. De verzoekende partij voert de schending aan van het "*non bis in idem-beginsel*". Zij verwijt de eerste bestreden beslissing telkens dezelfde beslissing te nemen als bij vorige aanvragen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk een individueel onderzoek tot grondslag heeft, het medisch advies van de arts-adviseur niet geheel hetzelfde is en rekening werd gehouden met recentere en nieuwe medische attesten.

Bovendien is het "*non bis in idem-beginsel*" niet van toepassing op het vreemdelingenrecht. Het is enkel van toepassing op het strafrecht. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.3.6. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht. Na het geven van een theoretische uitleg over deze plicht, meent zij dat geen correcte beoordeling is geschied. Zij herhaalt dat niet met alle elementen is rekening gehouden. Deze bewering toont de verzoekende partij niet aan. De Raad verwijst naar de eerdere uiteenzetting.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij ten onrechte dat deze stelt dat zij niet lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat de aandoening van de verzoekende partij "*kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt*". De ernst van de aandoening is aanvaard. De ziekte komt naar haar aard in aanmerking voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag is afgewezen omdat de arts-adviseur, na onderzoek, vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. De verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 108 656 van 28 augustus 2013 is dan ook niet dienstig.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of;
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

In dit geval is besloten dat er een adequate behandeling voorhanden is. De verzoekende partij stelt juist dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming voor de aanvrager biedt dan voorzien in artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel niet dat de aanvraag moet toegekend worden bij het bestaan van een adequate behandeling in het herkomstland. De eerste bestreden beslissing stelt niet dat de aandoening levensbedreigend moet zijn om in aanmerking te komen.

De verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid van de motieven niet aan. Zij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing, samen met het medisch advies, dat ook ter kennis is gegeven, steunt op onjuiste feiten of niet correct is beoordeeld.

De verzoekende partij toont evenmin de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht aan.

2.3.7. In de mate uit het middel kan ontwaard worden dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, is dit onderdeel ongegrond. Deze bepaling heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing meldt de juridische grondslag: artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij meldt de feitelijke grondslag in het medisch advies dat een geheel vormt met de bestreden beslissing: de aanvraag wordt negatief beantwoord omdat de behandeling voor de aandoening van de verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk is in Nepal. De arts-adviseur bespreekt de voorgelegde stukken en ondersteunt zijn onderzoek met diverse bronnen. Dit is afdoende. Het doel van deze wettelijke bepaling is bereikt.

2.3.8. De Raad besluit tot de ongegrondheid van deze onderdelen. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.4. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij:

“III.2. Aangaande de toestand in het land van herkomst

Verzoeker is een vreemdeling die aan ernstige aandoeningen lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

In het advies, gevoegd bij het beroep, van de arts-attaché zijn enkel algemeenheden opgesomd m.b.t. de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst. Ook stelt de arts-attaché in zijn advies: "... in februari 2015 begon men vervolgens met het op touw zetten van een gezondheidszorgverzekering. Het was de bedoeling dat de gehele bevolking zou gedekt zijn ... Toch blijft het een uitdaging om grotere delen van de bevolking verzekerd te krijgen... "

Het is duidelijk dat het systeem nog niet volledig in werking is getreden. Verzoeker kan dan ook niet nagaan of hij verzekerd zou kunnen worden met de aandoeningen waaraan hij lijdt. Dat de situatie voor verzoeker wel degelijk erbarmelijk is indien hij dient terug te keren. Ook in het licht van de nieuwe overstromingen en modderstromen die Népal getroffen hebben.

Verzoeker heeft het grootste deel van zijn leven in Népal verbleven, doch verblijft nu reeds meerdere jaren in België en heeft maar weinig contact meer met zijn land van herkomst. Verzoeker kan ook niet terugkeren door alle natuurfenomenen die het land getroffen hebben zoals de aardbevingen in 2015 en de modderstromen en overstromingen in 2017.

De medische infrastructuur laat hierdoor de wensen over. Hij heeft nood aan behandeling wat hij in Népal niet zal kunnen krijgen.

De opbouw van en in het land van herkomst duurt door deze situatie al enkele jaren en zal zeker nog tientallen jaren duren.

Ook raadpleegde de arts-attaché MEDCIO, doch in zijn disclaimer wordt vermeld (voetnoot 1) dat: "de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst"

MedCOI is een databank die niet voor het publiek toegankelijk is waardoor verzoeker niet kan nagaan of deze informatie wel op hem van toepassing is.

De rest van de informatie, opgenomen in het advies, dateert van 2010 - 2011, waardoor ook hier niet kan gesproken worden van actuele informatie.

Verwerende partij faalt erin om dit te grondig onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie en dus ook de toegankelijkheid voor verzoeker in het land van herkomst niet onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst actueel te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende -partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit:

"In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoeker inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoeker uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat "(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft".

Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Zie ook arrestnr. 174 633 d.d. 14.09.2016:

"Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij/ of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Népal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle noodzakelijke medicatie, leeftijd, geheel van aandoeningen en de mogelijkheden van verzoeker om zich toegang tot deze noodzakelijke medicatie te verschaffen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law. "

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij/ aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die hij aanhaalt en voegt in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

*Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.
(...)"*

2.4.1. De verzoekende partij verwijt de ambtenaar-geneesheer ten onrechte enkel algemeenheden te onderzoeken over de beschikbaarheid van de behandeling. Zij wijst op voetnoot 1 in de eerste bestreden beslissing dat stelt dat de informatie betrekking heeft op de beschikbaarheid van de medische behandeling en niet op de toegankelijkheid. Het steunt op een databank, niet publiekelijk toegankelijk. De beschikbaarheid en de toegankelijkheid zijn niet of niet grondig onderzocht.

2.4.2. De Raad is het niet eens met deze stelling.

De ambtenaar-geneesheer steunt voor de medische beschikbaarheid op MedCOI-document 'BMA 8001' en op een beschrijving van 26 juni 2017 over de orthopedische, traumatologische behandelingen die bestaan met verwijzing in het advies naar de website van dit ziekenhuis in het "*Grande International Hospital*". Lezing van beide documenten leert dat concreet is onderzocht of de verzoekende partij behandeling kan krijgen voor haar psychiatrische problematiek en haar orthopedische aandoeningen. De stelling dat de verzoekende partij geen behandeling in Nepal zal verkrijgen, mede door de gebeurde natuurfenomenen, aardbevingen en overstromingen, is niet onderbouwd en gaat in tegen deze concrete informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij suggereert dat de gezondheidsverzekering nog niet volledig in werking is getreden. Zij laat evenwel na de concrete bronnen, die de arts-adviseur gebruikt, te controleren, te bespreken of te weerleggen. Uit de voetnoten 3 en 5 van het medisch advies, het document BDA-20170628-NP-6561, blijkt dat voor de arme bevolking al in 2007 gratis medische basisverzorging is voorzien en gratis essentiële medicatie. In het nieuwe systeem kan door middel van jaarlijkse bijdrage in algemene gezondheidsverzekering worden voorzien. De zeer armen krijgen deze bijdrage van de overheid, de armere *a rato* van 75 procent en andere kwetsbare groepen *a rato* van 50 procent.

De arts-adviseur preciseert dat de medicatie voor de psychiatrische problematiek gratis is. De verzoekende partij weerlegt evenmin het motief dat wijst op het ontbreken van documenten die aantonen dat zij arbeidsongeschikt is. Zij weerlegt niet: "*Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp*". Door een loutere ontkenning op algemene wijze maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven niet correct zijn of geen steun vinden in het administratief dossier.

Verder weerlegt de verzoekende partij, door een loutere ontkenning, de motieven in het advies over de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging niet. Bovendien is de informatie en zijn de bronnen van de arts-adviseur wel degelijk actueel. Het document 'BDA-20170628-NP-6561' dateert van 28 juni 2017 en het MedCOI-document 'BMA 8001' is van 11 april 2016: dit bespreekt de psychische problemen, die in het middel niet worden bekritiseerd.

De verzoekende partij beperkt zich tot een algemeen betoog en ontkenning terwijl de ambtenaar-geneesheer verwijst naar de bronnen, waarop hij steunt en die evenmin weerlegd zijn door de verzoekende partij. De situatie in het herkomstland, zowel over de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medische zorgen, werd wel degelijk onderzocht.

Gelet op deze vaststellingen zijn de verwijzingen naar en citaten uit de arresten van de Raad met nummers 108 524, 105 052, 163 671 en 174 633 niet dienstig.

2.4.3. Verder toont de verzoekende partij de schending van het rechtzekerheidsbeginsel niet aan.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

2.4.4. De verwijzing naar arrest 33809/08 van het EHRM is niet dienstig. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. De verzoekende partij toont niet aan dat met alle elementen geen rekening is gehouden of dat er geen grondig onderzoek werd verricht.

Ook het arrest van de Raad met nummer 113 706 is niet dienstig: dit arrest betreft een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl het huidige beroep een vraag tot schorsing en nietigverklaring is.

2.4.5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorzien in een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Het doel is de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de beslissing werd genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding is de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die de grondslag zijn van de beslissing. De motivering moet "afdoende" zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag in de eerste bestreden beslissing is vermeld: artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze zet uiteen dat de aanvraag ongegrond is omdat de medische problematiek van de verzoekende partij behandelbaar en beschikbaar is in het herkomstland. Er wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 januari 2018, dat de basis vormt voor de eerste bestreden beslissing en er een onlosmakelijk geheel mee vormt.

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij toont geen schending van deze bepalingen of van de motiveringsplicht aan.

2.4.6. De schending van het redelijkheidsbeginsel is niet voorhanden. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval.

2.4.7. Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, maar legt zij niet uit op welke wijze zij dit beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Dit onderdeel is ongegrond.

2.4.8. Ook de onderdelen, geciteerd onder punt 2.4., zijn ongegrond.

3.1. Het volgende middel is enkel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing. De Raad onderzoekt deze dan ook enkel in functie van de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

3.2. In wat de verzoekende partij een eerste middel noemt, voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel".

Een onderdeel stelt:

"(...)

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

(...)

De bestreden beslissing schendt ook de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

In de beslissing staat dat "4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene kreeg op 24.09.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.11.2014. betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. "

Verzoeker ontving na de ontvankelijkheidsverklaring van zijn aanvraag 9ter een attest van immatriculatie.

De afgifte van dit attest veronderstelt ook een impliciete intrekking van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, rechtspraak die eerder reeds gevolgd werd door de RvV en de RvS.

Een Attest van Immatriculatie geeft een tijdelijke verblijfstitel aan verzoeker ingevolge zijn aanvraag, totdat deze aanvraag wordt afgerond.

Dit is dan ook onverenigbaar met enig bevel, gezien verzoeker zich na het verkrijgen van zijn AI wel op het grondgebied mag bevinden. Het bevel aan verzoeker afgeleverd op 24.09.2014 werd dan ook impliciet ingetrokken.

Zie arrest RvV 183.009 d.d. 27.02.2017, alsook Raad van State - 235.046 -14-06-2016

In arrest d.d. 07.10.2016 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenzaken als volgt:

"de verzoekende partijen stellen ter terechtzitting van 24 augustus 2016 dat zij allen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en tonen deze documenten aan de waarnemend voorzitter. De advocaat van verwerende partij betwist deze documenten niet.

De advocaat van de verwerende partij/ stelt dat deze attesten van immatriculatie geen invloed hebben op de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen worden volgend de advocaat van de verwerende partij louter gedoogd op het grondgebied en hebben enkel precair verblijfsrecht.

De attesten van immatriculatie zijn onverenigbaar met de vaststelling in de bevelen dat verzoekende partijen op illegale wijze in het Rijk verblijft. De attesten van immatriculatie houden een tijdelijk verblijf in waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 ©).

Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf(cf. RvS 14juni 2016, nr. 235.046). de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden ingetrokken door de attesten van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat de verzoekende -parti/ louter tijdelijk gedoogd worden op het grondgebied en dat deze attesten van immatriculatie verder geen invloed hebben op de bestreden bevelen. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus zijn de verzoekende partijen niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat de bevelen om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of deze bevelen op het ogenblik dat ze gegeven werden, rechtsgeldig waren of niet. De bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden. "

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan verzoeker, dient dan ook vernietigd te worden. (...)"

3.2.1. Waar de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of bij de beoordeling werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct zijn en kennelijk niet onredelijk (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De tweede bestreden beslissing verwijst naar haar juridische grondslag: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en zet uiteen dat de verzoekende partij geen geldig visum heeft. Dit weerlegt de verzoekende partij niet. Er is geen termijn van vrijwillig vertrek toegekend omdat een eerder bevel niet werd uitgevoerd. Er is niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

3.2.2. De verzoekende partij wijst op de ontvankelijk verklaring van haar medische regularisatieaanvraag van 24 september 2014. Zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, wat een tijdelijke verblijfstitel is. Het bevel van 24 september 2014 is impliciet ingetrokken. Zij verwijst onder meer naar het arrest met nummer 235.046 van 14 juni 2016 van de Raad van State.

3.2.3. De verwerende partij antwoordt op dit onderdeel met de verwijzing naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

3.2.4. In de eerste plaats valt de voorliggende zaak niet onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van deze bepaling. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet is ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft geen overgangsbepalingen voorzien. Derhalve lijkt de Raad te moeten vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat de indiening van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij “*een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming*”, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. *In casu* dateert de huidige verblijfsaanvraag, die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 28 juli 2015 – al van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Ook het arrest van de Raad van 28 maart 2017 met nummer 184 576 – waarbij voormelde ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd en ten gevolge waarvan verzoeker terugvalt op een hangende verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – dateert van voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus lijkt huidige zaak *ratione temporis* niet te ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan die wetsbepaling, dat deze bij gebreke aan enige overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

3.2.5. De tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer luidt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn(...).”

In dit geval voorziet de tweede bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek omdat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel van 24 september 2014, ter kennis gegeven op 13 november 2014 (artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt juist (tenminste voor de inwerkingtreding van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet) dat het attest van immatriculatie op dat ogenblik een tijdelijk legaal verblijf inhoudt. Het afgeleverde attest van immatriculatie is onverenigbaar met een bevel om het grondgebied te verlaten ten tijde van het nemen van dit bevel. Hieruit volgt dat het bestreden bevel minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). De Raad merkt op dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

De Raad wijst bovendien op de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). De “*terugkeerverplichting*” in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd als de administratieve of rechtelijke beslissing waarbij wordt vastgesteld “*dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard*”, waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het “*illegaal verblijf*” wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot, verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. Gelet op de Belgische regelgeving, die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke)

verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie in geval van een opgestarte vestigingsprocedure, voldeed in dit geval de vreemdeling aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn – zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden. De redenering van de verzoekende partij kan gevolgd worden.

In die mate is de motiveringsplicht geschonden. Dit onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige onderdelen van het eerste en het tweede middel moeten bijgevolg niet beantwoord worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN